

Република Србија
УПРАВНИ СУД
6 У 1337/16
Дана 19.04.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Љиљане Јевтић и Јелене Тишма-Јовановић, чланова већа, са судским саветником Весном Оташевић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца „А. П.” доо Б. из Б., ул. ..., кога заступа законски заступник директор Д. П., поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију- Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, сада Министарство финансија, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак, Београд, ул. Сремска бр. 3-5, ради поништаја решења број : 300-433-16-01547/2015-И1000 од 27.11.2015. године, у предмету пореском, у нејавној седници већа одржаној дана 19.04.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ТУЖБА СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Министарства финансија Републике Србије- Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, број : 300-433-16-01547/2015-И1000 од 27.11.2015. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Пореске управе - Филијале Стари град, број: 018-433-16-3514/2015-1378 од 26.05.2015. године. Ожалбеним решењем, тачком I диспозитива, одређена је привремена мера обезбеђења наплате пореског потраживања у принудној наплати из новчаних средстава – забрана пореском обвезнику да новчане обавезе које има према трећим лицима измирује уговарањем промене поверилаца, односно дужника у

одређеном облигационом односу (асигнација, цесија и др.), пребијањем (компензација) и на други начин у складу са законом, ради обезбеђења наплате пореског потраживања после почетка поступка принудне наплате из новчаних средстава пореског обвезника на његовим рачунима на основу извршног решења Министарства финансија – Пореске управе, Филијале Стари град, о принудној наплати из новчаних средстава са рачуна пореског обвезника број: 018-433-05-3514/2015-1378 од 26.05.2015. године. Тачком II диспозитива ожалбеног решења, наложено је Народној банци Србије, Одељењу за пријем, контролу и унос основа и налога Крагујевац да привремену меру из тачке 1. овог решења установи уписом привремене мере у Регистар блокираних рачуна под датумом и тачним временом пријема овог решења, а тачком III диспозитива, да изврши привремену меру из диспозитива овог решења у складу са одредбама закона којим се уређује платни промет, а који се односе на принудну наплату са рачуна клијента и изда налог банци код које порески обвезник има отворен рачун да одмах обустави измирење новчаних обавеза које порески обвезник има према трећим лицима на основу уговора о промени поверилаца, односно дужника, у одређеном облигационом односу (асигнација, цесија и др.), по основу пребијања (компензација) и по другом основу у складу са законом, осим за плаћања која су изузета законом. Тачком IV диспозитива овог решења, одређено је да привремена мера из овог решења траје до наплате пореза на основу извршног решења Министарства финансија, Пореске управе, Филијала Стари град, о принудној наплати из новчаних средстава са рачуна пореског обвезника, означеног у тачки I диспозитива овог решења. Тачком V диспозитива утврђено је да ово решење постаје извршно даном достављања пореском обвезнику, а тачком VI да жалба против решења не одлаже извршење решења.

У тужби поднетој овом суду, дана 27.01.2016. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа од 27.11.2015. године, наводећи да је и оспорено и ожалбено решење неправилно и да није правилно примењен закон, други пропис или општи акт, као и из разлога што приликом доношења ових решења није поступљено по правилима поступка, а посебно што чињенично стање није правилно утврђено, па је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања. Тужилац је указао да је ПДВ утврђен по основу решења Пореске управе од 28.07.2010. године, које још увек није правоснажно, с обзиром на то да по жалби тужиоца од 11.08.2010. године, другостепени орган још увек није донео своју одлуку, па нема никакве принудне наплате или одређивања привремене мере ради принудне наплате по основу решења које није правоснажно. Према томе, тужилац је предложио једино законито и целисходно решење, а то је да се одреди прекид те правне ствари до правоснажног окончања поступка у предмету те управе број 47-00304/2010-0018-010, с обзиром на то да наведено решење представља претходно питање за наведену правну ствар, јер ако се жалба тужиоца усвоји, онда отпада правни основ за принудну наплату и за одређивање привремене мере по основу те принудне наплате. Тужилац наводи да никада није тражио репрограм било којих пореских обавеза, из којих разлога је првостепено решење противзаконито, с обзиром на то да није тачно да је неспорна чињеница да се каснило у плаћању рата репрограма, а при чему не постоје ни захтев, ни репрограм, нити било какво решење о репрограму. Такође, тужени се није изјаснио о наводима жалбе, јер се не помиње решење којим је тужиоцу утврђена обавеза да плати ПДВ, која још увек није правоснажна, нити се коментарише тужиочев предлог о прекиду поступка до решења претходног питања, нити да је тужиоцу одобрен репрограм који он никада није тражио. Такође, указује и на то, да су разлози туженог нејасни и контрадикторни, јер није наведен број решења о којем је тужени наводно решавао, ни какву је одлуку донео по жалби, нити је

тужилац примио одлуку по жалби на решење којим му је одређена принудна наплата ПДВ-а, а контрадикторни су јер произлази да тужени примењује некакву праксу у доношењу својих одлука по жалбама, мада се ради о два потпуно другачија решења, једном је одређена принудна наплата, а другом привремена мера блокаде рачуна. Предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима садржаним у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије. Тужени указује да су нетачни наводи тужиоца да су првостепено и другостепено решење донети незаконито, а посебно да су донета иако претходно није одлучено по поднетој жалби на решење од 28.07.2010. године, с обзиром на то да је тужени орган решењем од 01.02.2011. године поништио наведено решење, а тужилац на донето решење у поновном првостепеном поступку од 27.05.2011. године није изјавио жалбу, на који начин је решење постало коначно, извршно и правоснажно. Такође, тужени у вези са евидентирањем пореског дуга у мировању, у оспореном решењу наводи одредбе Закона о условном отпису камате и мировању пореског дуга, па стога и у одговору на тужбу истиче да је поступак вођен по службеној дужности без доношења решења, те како тужилац није испоштовао одредбе члана 9. став 2. наведеног Закона и није уредно плаћао рате репрограма, што у жалби и у тужби не спори, донето му је решење о покретању поступка принудне наплате, а ожалбено решење донето као мера обезбеђења наплате пореског потраживања из решења о принудној уплати пореске обавезе.

Решавајући овај спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), налазећи да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе и списка ове управне ствари нашао да је тужба основана.

Према стању у списима предмета и разлозима образложења оспореног решења, тужени је нашао да се тужилац уредно одазвао на учешће у поступку по жалби, о чему је сачињен записник од 08.07.2015. године, који је након што су предочени разлози доношења ожалбеног решења, изјавио да остаје при наводима из жалбе. Тужени је ценио наводе жалбе и предлог тужиоца за прекид поступка до правоснажног окончања поступка у предмету 47-00304/2010-0018-010 и нашао да нису испуњени услови из одредбе члана 147. став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, с обзиром на то да тужилац није приложио доказе да би плаћањем пореске обавезе пре коначности побијаног акта претрпео битну економску штету, па је стога тужени одбио предлог тужиоца као неоснован, посебно што је провером утврђено да је првостепено решење од 28.07.2010. године тужени орган својим актом од 01.02.2011. године поништио, те да је првостепени орган у поновном поступку донео ново решење број 47-00304/2010-0018-051 од 27.05.2011. године, на које тужилац није изјавио жалбу, тако да је исто постало коначно, извршно и правоснажно у управном поступку. Код наведеног, тужени је нашао да је ожалбено решење правилном применом прописа на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, па је стога тужени оценио да је жалба тужиоца неоснована и донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења, применом одредбе члана 151. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији.

Одредбом члана 87а. став 1., 2. и 3. Закона о пореском поступку и

пореској администрацији (“Службени гласник РС”, бр. 80/02...105/14), прописано је да ради обезбеђења наплате пореза и споредних пореских давања после почетка поступка принудне наплате из новчаних средстава пореског обвезника на његовим рачунима на основу решења из члана 92. став 2. овог закона, Пореска управа решењем установљава привремену меру обезбеђења наплате пореског потраживања. Привремена мера из овог члана је забрана пореском обвезнику да новчане обавезе које има према трећим лицима измирује уговарањем промене поверилаца, односно дужника у одређеном облигационом односу (асигнација, цесија и др.), пребијањем (компензација) и на други начин у складу са законом. Решење Пореске управе о установљавању привремене мере из овог члана, постаје извршно даном достављања пореском обвезнику.

Одредбом члана 147. став 1. и 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, прописано је да жалба на решење не одлаже његово извршење, с тим што изузетно, другостепени орган може одложити извршење пореског управног акта против којег је изјављена жалба, ако порески обвезник документује да би плаћањем пореске обавезе пре коначности побијаног акта, претрпео битну економску штету.

Чланом 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ”, бр. 33/97, 31/2001 и „Службени гласник РС”, бр. 30/2010), поред осталог, је прописано да образложење треба да садржи кратко излагање странака, утврђено чињенично стање, по потреби и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од од захтева странака, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Чланом 235. став 2. истог закона прописано је да се у образложењу другостепеног решења морају оценити и сви наводи жалбе. Ако је првостепени орган у образложењу свог решења правилно оценио наводе који се у жалби износе, другостепени орган може се позвати на разлоге првостепеног решења.

Код оваквог чињеничног и правног стања у овој правној ствари, према оцени Управног суда, основано тужилац тужбом указује да је оспореним решењем повређен закон на његову штету. Ово стога што се у списима управног поступка не налази доказ да је тужилац учествовао у поступку, пре свега записник од 08.07.2015. године, као доказ о учешћу тужиоца у поступку, који је, према наводима из оспореног решења службено лице сачинило након што су тужиоцу предочени разлози доношења ожалбеног решења, када је тужилац изјавио да остаје при наводима из жалбе.

Такође, образложење оспореног решења не садржи јасне и довољне разлоге за оцену жалбених навода, да је требало прекинути поступак до правноснажног окончања поступка у предмету 47-00304/2010-0018-010. У разлозима оспореног решења тужени је навео да нису испуњени услови за прекид поступка до правноснажног окончања поступка у предмету 47-00304/2010-0018-010, позивајући се на одредбе члана 147. ст. 1. и 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, међутим, наведене одредбе уређују одлагање пореског управног акта, што оспорено решење чини нејасним и неразумљивим имајући у виду жалбене наводе тужиоца у вези са прекидом поступка. Тужени је у образложењу оспореног решења навео да се из разлога прописаних одредбом члана 147. став 2. наведеног Закона и то стога што тужилац није приложио доказе да би плаћањем пореске обавезе пре коначности побијаног акта претрпео битну економску штету, тај предлог жалиоца одбија као неоснован, што не произлази из донете одлуке.

Поред тога, оцењујући жалбене наводе тужиоца, да решење на основу којег је тужиоцу утврђен ПДВ није правоснажно, тужени је навео у оспореном решењу

да је тужени решењем број 4700-828/2010-20 од 01.02.2011. године поништио решење број 47-00304/2010-0018-010 од 28.07.2010. године, а да тужилац на новодонето решење у поновљеном првостепеном поступку број 47-00304/2010-0018-051 од 27.05.2011. године није изјавио жалбу и то је решење правноснажно. Међутим, у списима су само садржане фотокопије решења туженог органа број 4700-828/2010-20 од 01.02.2011. године којим је по жалби тужиоца поништено наведено решење првостепеног органа број 47-00304/2010-018-010 од 28.07.2010. године, као и решење број 47-00304/2010-0018-051, које је без означеног датума доношења, оба без доказа о пријему тог решења од стране тужиоца.

Код наведеног, разлози који су дати у образложењу оспореног решења не произлазе из стања у списима предмета, нити из разлога које је тужени навео и правних прописа на које се тужени у оспореном решењу позвао, произлази правилност одлуке дате у диспозитиву и правилност закључка да су испуњени законски услови за одређивање привремене мере обезбеђења наплате пореског потраживања у принудној наплати, а разлозима доношења оспореног решења које је тужени дао у одговору на тужбу, према ставу суда, не могу се исправљати недостаци оспореног решења. Стога, Управни суд налази да су приликом доношења оспореног решења, учињене повреде правила поступања из члана 199. став 2. и члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку, које се сходно примењују на основу члана 3. став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, а које повреде су од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове управне ствари, због чега их је у поновном поступку потребно отклонити.

Имајући у виду све наведено, Управни суд налази да су у пореском поступку који је претходио доношењу оспореног решења учињене повреде правила поступка које су од утицаја на оцену законитости оспореног решења

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима. У извршењу пресуде надлежни орган ће донети ново, на закону засновано решење, придржавајући се примедба суда у погледу поступка изнетих у овој пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 19.04.2018. године, 6 У1337/16

Записничар
Весна Оташевић,с.р.

Председник већа-судија
Живана Ђукановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП